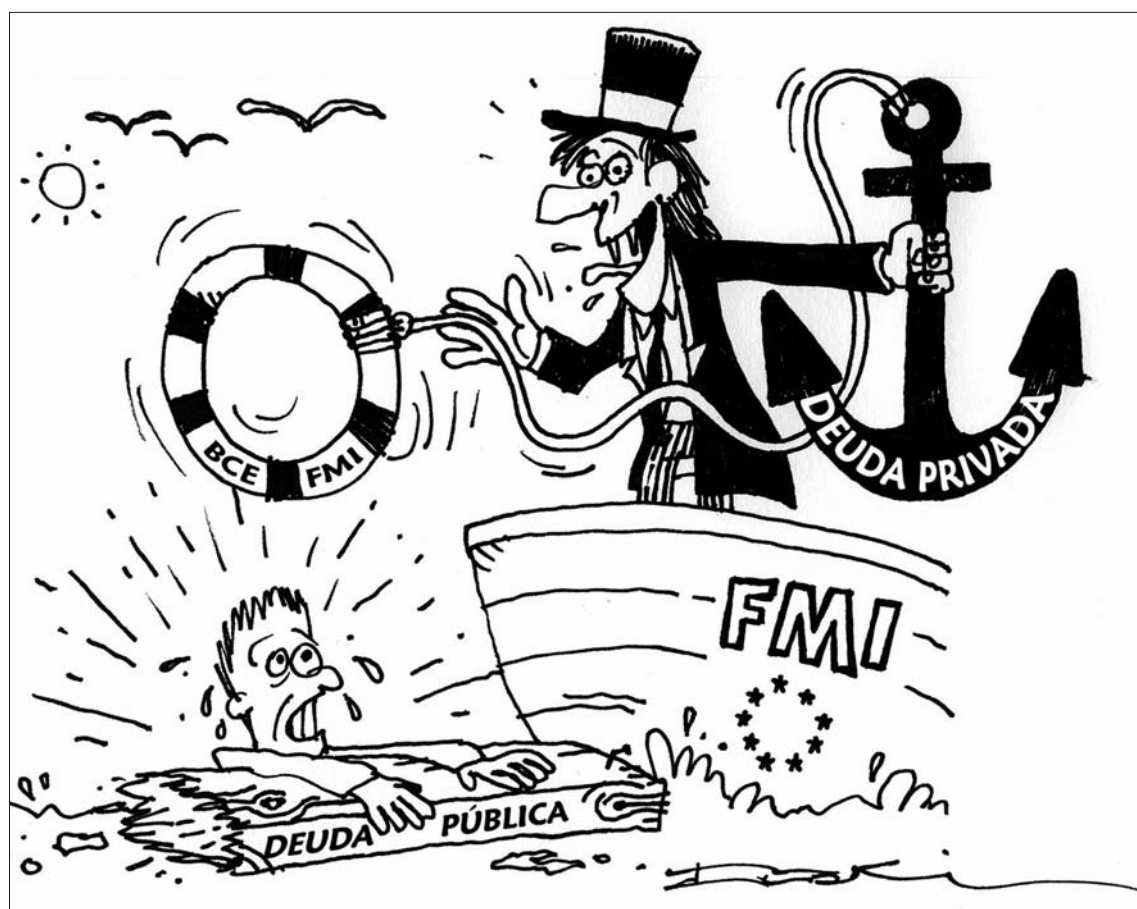

// ANÁLISI D'UNA MÉS DE LES MENTIDES DEL CAPITALISME //

El deute que sí és el problema

Diuen els analistes que “Merkozy” s'equivoca en pensar que la crisi ve provocada per l'endeutament públic i que, per tant, només l'austeritat pot traure'ns d'ella [1] [2].

Però, s'equivoca realment “Merkozy”...?

Si “Merkozy” es refereix a la crisi de l'Euro, sí s'equivocaria, de ple, perquè després d'eixa crisi no hem de cercar la causa del dèficit ni del deute financer públic.

Si el dèficit financer públic fóra la causa, el lògic seria que els països amb majors dèficits fiscals entre 1999 i 2007 (és a dir, en el període abans de la crisi), siguen els que en l'actualitat travessaren majors penúries. No obstant açò, tal com es mostra en la Taula 1, Bèlgica, Portugal, Irlanda i Espanya van estar sempre per sota del 3% que ara es vol constitucionalitzar i sobre el qual es vol imposar un sever règim de sancions. Aquest criteri és fal·laç, no solament perquè és evident que alguns dels països que ho van complir han patit el pitjor de la crisi, sinó perquè Alemanya, Àustria i França també ho van incomplir i no han patit la crisi financera en la mateixa mesura. **Tabla 1**

	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010 PEC Incump.
Grecia	-3.1	-3.7	-4.3	-4.8	-5.7	-7.4	-5.3	-4.1	-4.7	-5.9	-5.5	-8.4
Italia	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5	-2.6	-2.7	-2.8	-2.9	-3.0
Alemania	-1.1	-1.2	-1.3	-1.4	-1.5	-1.6	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2
Austria	-1.5	-1.6	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5	-2.6
Espanya	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5	-2.6	-2.7	-2.8	-2.9
Bèlgica	-1.2	-1.3	-1.4	-1.5	-1.6	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3
Portugal	-1.4	-1.5	-1.6	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5
Irlanda	-1.3	-1.4	-1.5	-1.6	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4
Francia	-1.6	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5	-2.6	-2.7
Països Baixos	-1.0	-1.1	-1.2	-1.3	-1.4	-1.5	-1.6	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1
Espanya	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5	-2.6	-2.7	-2.8
Itàlia	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5	-2.6	-2.7	-2.8	-2.9
Reino Unido	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5	-2.6	-2.7	-2.8	-2.9	-3.0
Estats Units	-2.0	-2.1	-2.2	-2.3	-2.4	-2.5	-2.6	-2.7	-2.8	-2.9	-3.0	-3.1
Finlàndia	-1.1	-1.2	-1.3	-1.4	-1.5	-1.6	-1.7	-1.8	-1.9	-2.0	-2.1	-2.2

INTERNACIONALISME

// La mateixa classe, les mateixes lluites//

Espanya deu anys després d'Argentina

per Josefina Juste (historiadora i militant)

Vaig eixir de Buenos Aires en 2001, enmig de les vagues que preanunciaven el *corralito* que, finalment, va sobrevenir, al desembre d'eixe mateix any. Les ambaixades estaven permanentment assetjades per centenars de persones que pugnaven per obtenir una cita per a poder gestionar els documents que els permetien escapar, perquè d'açò es tractava: d'escapar del desastre. Havíem lluitat contra les privatitzacions de les empreses nacionals, que no feien més que lliurar el poc que quedava. Havíem enfrontat al govern venut i immoral de De la Rúa, eixint al carrer quasi tots els dies de l'últim any. Quan acabàvem la jornada de treball, ens reuníem a casa de companys, cercant estratègies, solucions, respostes possibles, mentre explicàvem els pocs diners que anava quedant en les nostres bosses per a comprar el menjar de l'endemà. El FMI ja havia dit que “calia ajustar-se els cinturons i honrar el deute”... el deute de qui?

Companys que aconseguíem comunicar-se amb altres companys en l'exterior ens transmetien els missatges que anaven voltant-nos més i més: ningú estava disposat a anar a la vaga general per Argentina, a lluitar per un país que no havia sabut cuidar de si mateix. Finalment, Argentina va caure... sense soroll cap a fora, només amb la desolació de qui estàvem dins. Avui, deu anys i molts morts, abandonats, enfonsats, traïts després, Argentina, diuen, es recupera... com els malalts desnonats: amb una generació perduda, amb el 75% de la població que treballa cobrant en negre o per sota de la seua categoria, amb l'educació lluitant per no ofegar-se, amb alumnes amuntegats en escoles sense calefacció i amb poc material per a oferir... però sent la principal exportadora de soia del món!!!, riquesa que no arriba a les persones que van quedar atrapades en la caiguda. Als hospitals públics cal anar a les 3 del matí per a obtenir una cita amb el metge i l'altra medicina, la dels que poden pagar-la, és privada.

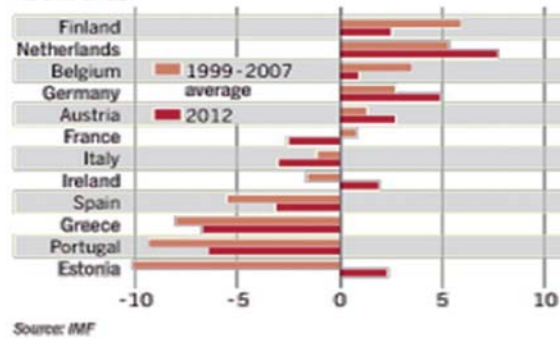
És el 2012 i estic a Espanya, en una Espanya que no acaba de veure que el capitalisme ve a per ella, com ja va anar a per Grècia, Irlanda, Portugal, Itàlia. Moltes escoles funcionen sense llum o sense calefacció, els docents veuen els seus sous acovardir-se, els hospitals no tenen llits suficients, les vagues i els Eres se succeeixen. Potser la lliçó d'Argentina siga que ja no hi ha on escapar, que no podem seguir mirant quants més cauran abans que nosaltres... que la lluita és ací i ara.

De forma similar ocorre amb el criteri de deute sobre el PIB que es mostra en la Taula 1. Segons aquest criteri, haguérem pogut predir els problemes de Grècia, Itàlia, Bèlgica i Portugal, però sorprenentment, de nou, Alemanya, Àustria i França, els països més profundament incomplidors no han patit la voràgine de la crisi financera experimentada pels estats perifèrics; i Espanya, oh!, va ser un gran complidor d'aquest criteri en tots els anys.

Però, aleshores, per què Alemanya, Àustria i França segueixen creixent, encara que feblement, mentre els perifèrics, els denominats PIIGS es troben en la frontera de la recessió o ja en ella?

La resposta és senzilla, perquè la crisi de l'Euro obeeix en realitat als desequilibris estructurals entre els estats membres, desequilibris que poden observar-se en les seues Balances de Pagaments, tal com es mostra en el Gràfic 1. Els països que llancen un resultat més negatiu són: Estònia, Portugal, Grècia, Espanya, Irlanda i Itàlia. Quan observem aquest indicador, tots els països encaixen perfectament en el patró de la crisi de l'Euro, perquè per tal que uns països tenen superàvit, uns altres han de tenir dèficit; és la implacable llei econòmica del Deure i l'Haver. **Gràfic 1**

Current account balances As a % of GDP

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgtvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hosteleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Fundació Ferrer i Guàrdia,
Àrea de la Dona, Serveis Socials,
Biblioteca Llibertària,
Gabinet de Salut Laboral i Ambiental,
Servei Sindical de Normalització
Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@cgtpv.org
cgtbenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@terra.es

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuçol@telefonica.net

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

editorial

DECIDIR EN EL SINDICAT PER A LLUITAR EN EL CARRER

L'any 11 del segle XXI ja és història, però ha de passar a la Història com l'any de la gran mobilització social contra les polítiques mafioses de la banca i les institucions financeres internacionals, que són les que imposen als governs (conservadors o socialdemòcrates, què importa) les polítiques que s'han de seguir perquè els rics el siguen encara més i puguen seguir empobrint als pobres.

El 15M, i no ens cansarem d'afirmar-ho, ha suposat un canvi fonamental en la trajectòria descendent de la resposta social i obrera a la pèrdua d'uns drets i unes condicions acceptables de vida, que s'havien conquistat gràcies a les lluites de tot el segle XX.

La CGT també va tancar un any replet d'activitat i de lluita. Vam saber veure i recolzar la indignació que prenia carrers i places. Vam estar en el 15M perquè les seues propostes i els seus mètodes de funcionament s'acosten molt al que la nostra organització diu i ve proposant des de molt abans d'eixe alegre despertar del somni consumista i individualista que experimentem el passat mes de maig.

També ha sigut 2011 un any de treball extra per culpa de les eleccions sindicals; que no són el model que l'anarcosindicalisme propugna, però que

ens estan permetent consolidar-nos i ser un referent per a els qui volen veure l'evident fracàs del sindicalisme servil i claudicant que practiquen els dos aparats sindicals majoritaris.

Com a CGT-PV podem estar satisfets dels resultats d'eixes eleccions, ja que malgrat disminuir el nombre de delegats totals a triar (pel tancament massiu d'empreses) hem aconseguit mantenir i fins i tot millorar lleugerament els resultats de 2007 en el conjunt del País Valencià, amb un creixement més que acceptable en la província de València.

Però lluny de conformar-nos amb els resultats del nostre treball sindical i social de l'any anterior, 2012 l'iniciem ja amb nous reptes i amb majors atacs als drets dels treballadors i de les persones amb menys recursos. L'onada de retallades amb que el govern actual continua la política iniciada per l'anterior, ens obliga a seguir en la lluita, en el debat de propostes i en la mobilització social.

Sense deixar d'estar i actuar en els nostres centres de treball, els representants de CGT i tota la militància hem de bolcar-nos a respondre en el carrer a la pluja de retallades i reformes que ja s'estan engegant. Estem obligats a ser l'organització per la qual treballem des de fa anys: que es mobi-

litza, que proposa, que aglutina, que es solidaritza, que conflueix amb altres formes de pensar i actuar...

En els pròxims mesos anem a participar en un apassionant debat dins dels nostres sindicats, en el curs del qual haurem d'opinar i decidir (com és habitual en aquesta casa) sobre la necessitat d'una pròxima Vaga General, per a enviar als nostres delegats al Congrés Extraordinari (Toledo, 9 i 10 de març) amb uns acords clars referent a eixa vaga que venim proposant des del fallit 29S.

Una vegada hàgem decidit què fer -ja siga convocar la Vaga General o seguir amb altres propostes de mobilització- tota la Confederació, amb independència del que cadascú haja defensat en el debat previ al Congrés Extraordinari de Toledo, hem de posar-nos a treballar decidida i solidàriament amb l'afany de contagiar al teixit social de les nostres ganes de barrallar per tot el que ens volen arrabassar polítics i banquers.

A ningú li demanem més del que pot donar; de ningú esperem menys del que la seua consciència i la seua circumstàncies li permeten fer.

ANTONIO PÉREZ COLLADO
Secretari General CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

El deute que sí és el problema

...continuació portada

Com explica molt lúcidament Alberto Garzón [3]...

“Mirant la balança comercial de cada país podem comprovar com els països amb menor competitivitat (com Espanya) han tingut un dèficit comercial perillós, mentre que països amb major competitivitat han tingut superàvit. Que Alemanya continue creixent, encara que feblement, i Espanya estiga en la frontera de la recessió s'explica pel model de creixement que cada país manté. Mentre Alemanya ha crescut en les últimes dècades gràcies a un model d'exportació, ajudat per la seua major competitivitat, Espanya ha crescut propulsant la seua demanda interna via crèdit.

Espanya [i la resta de perifèrics] ha tingut més importacions que exportacions, i ha finançat eixa diferència a través del compte financer. Dit d'una altra forma, Espanya ha crescut gràcies a la seua bombolla immobiliària, però aquesta no podria haver sigut possible si els bancs no hagueren obtingut diners des de l'exterior per a finançar tots els crèdits immobiliaris. I aixos diners els han obtingut els bancs dels mercats financers internacionals, molt especialment a través de l'emissió de productes amb títols.

És a dir, el consum intern espanyol (component del creixement econòmic) s'ha sustentat no en alts salaris (que han sigut en realitat cada vegada menors) sinó en el crèdit financer. Però eixe crèdit ha sigut possible perquè els propis bancs han demanat prestat eixos diners en l'exterior. Eixe esquema és el que reflecteix el gràfic anterior, amb un compte corrent deficitari.

Per contraposició, Alemanya ha crescut perquè ha exportat més del que ha importat. Estem davant una relació centre-perifèria a Europa que s'assembla molt a l'establida entre Estats Units i Xina. Alemanya exporta més, però perquè hi ha països que poden comprar el que ven. I aixos són països com Espanya, Itàlia o Grècia. I per a ajudar-los, Alemanya i els països centrals d'Europa han finançat eixes mateixes compres. Són pols oposats que es necessiten mútuament.”

Què significa tot açò? Que l'austeritat no és el problema, ni tampoc la solució, sinó molt probablement, una cosa que agreujarà la crisi. Un disseny defectuós de la Unió Monetària ens ha portat fins a ací: ara, en lloc de corregir l'error que va causar aquesta crisi anem a intentar emascarar els símptomes que ens alertaven de la vertadera malaltia [2].

Però llavors, realment s'equivoca “Merkozy”? Permeteu-me que insistisca en la qüestió... Si la solució “tècnica” que des del poder polític s'imposa és sens dubte equivocada, com sembla, perquè aleshores aquesta obstinació, mesura després de mesura i acord després d'acord, a seguir per un camí equivocat...?

De nou, la resposta és senzilla: **perquè no ens governa el poder polític, ens governa el poder dels diners, el poder financer.**

En la seua actual deriva neoliberal, el sistema capitalista ha alterat l'equilibri de poder aconseguit durant els dos últims segles per a ferir de mort a la democràcia en l'últim bastió on s'hi havia fet fort: Europa.

El que estem contemplant és la Piràmide Invertida del Poder, tal com es mostra en la Figura 1 [4]. En paraules d'Ignacio Ramonet... [5]

“És clar que no existeix, en el si de la Unió Europea, cap voluntat política de plantar-li cara als mercats i resoldre la crisi. Fins ara s'havia atribuït la lamentable actuació dels dirigents europeus a la seua desmesurada incompetència. Però aquesta explicació (justa) no és suficient, sobretot després dels recents “colps d'estat financers” que han posat fi, a Grècia i a Itàlia, a certa concepció de la democràcia. És obvi que no es tracta només de mediocritat i d'incompetència, sinó de complacència activa amb els mercats.

A què cridem “mercats”? A eixe conjunt de bancs d'inversió, companyies d'assegurances, fons de pensió i fons especulatius (hedge funds) que compren i venen essencialment quatre tipus d'actius: divises, accions, bons dels Estats i productes derivats.

Per a tenir una idea de la seua colossal força n'hi ha prou amb comparar dues xifres: cada any, l'economia real (empreses de béns i de serveis) crea, a tot el món, una riquesa (PIB) estimada en uns 45 bilions d'euros. Mentre que, en el mateix temps, a escala planetària, en l'esfera financer, els “mercats” mouen capitals per un

valor de 3.450 bilions d'euros. O siga, setanta-cinc vegades el que produeix l'economia real...

Conseqüència: cap economia nacional, per poderosa que siga (Itàlia és la vuitena economia mundial), pot resistir els assalts dels mercats quan aquests decideixen atacar-la de forma coordinada, com l'estan fent des de fa més d'un any contra els països europeus despectivament qualificats de PIIGS (porcs, en anglès): Portugal, Irlanda, Itàlia, Grècia i Espanya.

El pitjor és que, contràriament al que podria pensar-se, aixos “mercats” no són únicament forces exòtiques vingudes d'algun horitzó llunyà a agredir les nostres gentils economies locals. No. En la seua majoria, els “atacants” són els nostres propis bancs europeus (aixos mateixos que, amb els nostres diners, els Estats de la UE van salvar en 2008). Per a dir-ho d'una altra manera, no són només fons nord-americans, xinesos, japonesos o àrabs els que estan atacant massivament a alguns països de la zona euro.

Es tracta, essencialment, d'una agressió des de dins, vinguda de l'interior: Dirigida pels propis bancs europeus, les companyies europees d'assegurances, els fons especulatius europeus, els fons europeus de pensions, els establiments financers europeus que administren els estalvis dels europeus. Ells són els qui posseeixen la part principal del deute sobirà europeu. I els qui, per a defensar –en teoria– els interessos dels seus clients, especulen i fan augmentar els tipus d'interès que paguen els Estats per endeutar-se, fins a portar a varis d'aquests (Irlanda, Portugal, Grècia) a la vora de la fallida. Amb el consegüent càstig per als ciutadans que han de suportar les mesures d'austeritat i els brutals ajustos decidits pels governs europeus per a calmar als “comprats” voltors, o siga als seus propis bancs...” **Figura 1**

21. El dinero de las personas más ricas, poderosas e influyentes en las políticas, como muchos de los miembros del Club Bilderberg, que se reúnen anualmente en privado. La revista Forbes publica anualmente la lista de los hombres más ricos. Para formar parte, hay que tener un patrimonio mínimo de 1.000 millones de dólares. La lista de 2011 la conforman 1.210 personas, con una fortuna íntegra de 4,5 billones de dólares.

En aquesta mà, falta per dilucidar si aquesta podrida ordidura s'imposarà causant la deflació i la pobresa dels pobles de la Unió, com opinen alguns analistes [6]; o si el poker d'alt risc desembocarà en un parany insalvable que porte a la fractura de la unió monetària, al corralito i a una espiral inflacionista i devaluatòria [7] [8], també a la pobresa dels pobles, com postulen altres observadors [9].

En qualsevol cas, és poc probable que els tecnòcrates d'aquesta “era post-política” aconseguisquen resoldre la crisi financer (si la seua solució fóra tècnica, ja s'hauria resolt). Què passarà quan els ciutadans europeus constaten que els seus sacrificis són inútils i que la recessió es perllonga? Quins nivells de violència aconseguirà la protesta? Com es mantindrà l'ordre en l'economia, en les mentes i en els carrers? S'establirà una triple aliança entre el poder econòmic, el poder mediàtic i el poder militar? Es convertiran les democràcies europees en “democràcies autoritàries”? [5]

Però la partida continuarà, perquè hem passat de viure de les rendes de la Terra a viure del seu capital. Lògicament aquesta situació no pot durar indefinidament, i d'alguna manera l'efecte Sèneca [10] reflecteix la necessitat de saldar l'incommensurable deute que hem acumulat, **el deute que sí és el vertader problema.** Perquè de nou es tracta d'un problema de deute: hem pres prestat del futur per a viure millor el present, sense importar-nos carregar les conseqüències sobre les generacions futures. La mateixa lògica de la bombolla financer però sobre una escala temporal major. Per tant, el dèficit ecològic és la versió en el món dels recursos del problema del deute, i l'efecte Sèneca ve a ser el defaulting sobre el deute ecològic [11].

Per descomptat les coses no tenen per què prendre el pitjor curs possible, però el que sí és clar, tal com evidencia l'efecte Sèneca, és que quan més tardem a posar-nos a la feina, menys recursos tindrem i més ens costarà. El curtplacisme recursa per què aquests temes no són presos en consideració, ja que l'objectiu és créixer costi el que costi encara quan balafiem, tal com s'ha posat en evidència en la recent Cimera del Canvi climàtic de Durban [12]. Però si comptabilitzàrem correctament els costos futurs es veuria que preservar el medi ambient i combatre les externalitats és, en realitat, un bon negoci, fins i tot des del punt de vista financer, ja que estalvia costos futurs, que no solament seran creixents en absolut, sinó que ho seran molt més relatius a uns PIBs que no poden créixer sinó caure, ja que aquesta crisi no acabarà mai...

“El pitjor analfabet és l'analfabet polític. No sent, no parla, no participa dels esdeveniments polítics. No sap que el cost de la vida, el preu dels fesols, del pa, de la farina, del vestit, de la sabata i de les medicines, depenen de decisions polítiques. L'analfabet polític és tan ruc que s'enorgulleix i eixampla el pit dient que odia la política. No sap que de la seua ignorància política naix la prostituta, el menor abandonat i el pitjor de tots els bandits que és el polític corrupte, mamaratxo i lacai de les empreses nacionals i multinacionals”. Bertolt Brecht

Jokin Zabal@ es l'alter ego de José Anastasio Urra Urbieto, Professor Titular d'Organització d'Empreses en la UV, membre d'AT-TAC País Valencià i delegat sindical de CGT.

Referències:

- [1] Wolf, M. (2011): “Merkozy fail to save the eurozone”, Financial Times.
- [2] Torreblanca, J. I. (2011): “Merkozy se equivoca”, Café Steiner, ElPais.com (<http://blogs.elpais.com/cafe-steiner/2011/12/merkozy-se-equivoca.html>, Acceso, 12/12/11)
- [3] Garzón, A. (2011): “La verdadera crisis de Europa y la única solución posible”, Pijus Economicus (<http://www.agarzon.net/?p=1224>, Acceso 12/12/11).
- [4] Asamblea Social de Catalunya (2011): Guía Abreviada de la Crisis Mundial y sus Efectos en la Deuda Española. Desenmascarar el neoliberalismo: desde las voces críticas a la acción (<http://www.redconvergenciasocial.org/docs/neoliberalismo.pdf>, Acceso 12/12/11).
- [5] Ramonet, I. (2011): “La gran regresión”, Le Monde Diplomatique en español (<http://www.monde-diplomatique.es/?url=editorial%2F0000856412872168186811102294251000%2Feditorial%2F%3Farticulo%3D1f197f01-9a45-4451-81b0-4ffe3a916e07>, Acceso 12/12/11).
- [6] Auerback, M. (2011): “¿Tendrá que correr sangre en las calles? Una guía para orientarse en el laberinto económico de la actual crisis del euro”, SinPermiso (<http://www.sinpermiso.info/textos/index.php?id=4613>, Acceso 12/12/11).
- [7] Rebossio, A. (2011): “En el espejo del 'corralito' argentino. Buenos Aires recuerda el décimo aniversario de una historia de ajustes y depresión”, ElPais.com (http://www.elpais.com/articulo/economia/global/espejo/corralito/argentino/elpepueconeg/20111127elpneco_1/Tes, Acceso 12/12/11).
- [8] Medina, A. R. (2011): “Diez años del 'corralito': ¿Es posible en España?”, lainformacion.com (http://noticias.lainformacion.com/economia-negocios-y-finanzas/instituciones-economicas-internacionales/diez-anos-del-corralito-es-posible-en-espana_sspLgBawP-GaEQDyF4NsRF7/, Acceso 12/12/11).
- [9] Durden, T. (2011): “Swiss, Germans Set To Unleash Capital Controls As European Companies Prepare For Euro End”, Zero Hedge (<http://www.zerohedge.com/news/swiss-germans-set-unleash-capital-controls-european-companies-prepare-euro-end>, Acceso 12/12/11).
- [10] Bardi, U. (2011): “The Seneca effect: why decline is faster than growth”, Cassandra's legacy (<http://cassandralegacy.blogspot.com/2011/08/seneca-effect-origins-of-collapse.html>, Acceso 12/12/11).
- [11] AMT (2011): “Saldando cuentas con la Naturaleza”, The Oil Crash (<http://crashoil.blogspot.com/2011/11/saldando-cuentas-con-la-naturaleza.html>, Acceso 12/12/11).
- [12] Chomsky, N. (2011): “Marchando hacia el precipicio”, La Jornada (<http://www.jornada.unam.mx/2011/12/10/opinion/022a1mun>, Acceso 12/12/11).

ANÀLISI

Nous moviments feixistes al País Valencià

// Reivindicacions històriques de l'esquerra estan sent reclamades pels feixistes. Aquest fet només pot ser entès en el context actual de crisi. Pretenen persuadir a la societat mitjançant el reclam de les necessitats del poble //

COL·LECTIU ANTIFEIXISTA
CGT-Castelló

Els Moviments d'extrema dreta, tant el feixista de Mussolini a Itàlia, el nazi de Hitler a Alemanya i el franquista a l'Estat Espanyol, van sorgir a la primera meitat del segle XX i van representar la pàgina més fosca, trista i de repressió cap a les persones i les llibertats, que es coneix a la Història de la Humanitat.

De 1919 fins a la mort del dictador Franco al 1975, aquests maleïts noms dels feixistes a Europa, han acompanyat al moviment radical anti-obrer i anti-social anomenat neofeixisme, a totes les expressions que apuntarem amb aquest article.

Desde la simbologia, la violència contra els grups més febles (socials, sexuals i especialment de raça) l'autoritarisme de les seues accions racistes i xenòfobes, els moviments feixistes al nostre Estat i en concret al nostre País Valencià, es caracteritzen per una exaltació dels icones personals dels tres feixistes anomenats, les banderes dels règims que representaven, una estètica militarista i uns centres i locals de reunió, ben caracteritzats per la creu gamada, la esvàstica, "el aguilucho franquista" i altres símbols d'opressió.

L'apologia cultural del feixisme es basa al pangermanisme, antisemitisme i anticomunisme, i més recentment amb un missatge contra la immigració/emigració, les diferències sexuals i especialment contra els moviments d'alliberaments nacionals o independentistes.

Llibres com *Mein Kampf* (Mi Lucha), termes com Tercer Reich, reivindicacions de persones despreciables com Mussolini, deformacions d'escriptors feixistes al voltant del franquisme i la dictadura, "la División Azul", revisionistes històrics que reivindiquen a Franco i La Falange, al nostre país, estan intoxicant a part dels nostres joves obrers i portant-los a camins de violència i odi, com ara, a Castelló, que acollirà la primera parada del líder feixista italià Gianluca Iannone, representant Casa Pound, un centre social d'extrema dreta al que pertanyia l'assassí racista de Florència.

Els darrers dies, els carrers de Castelló apareixien plens de cartells on s'anunciava la conferència organitzada per Proyecto Impulso, en un local municipal cedit per l'Ajuntament. La següent parada de Iannone, a qui acompanya el responsable de relacions internacionals de Plataforma per Catalunya (PxC) Enrique Ravelló, ex membre

de l'organització nazi CEDADE, i un altre neofeixista italià, Gabriele Adinolfi, relacionat amb grups terroristes d'extrema dreta italians, serà a Barcelona, en la inauguració d'un local anomenat Militia, que segons ha informat la plataforma Unitat contra el Feixisme i el Racisme està impulsat per Alberto Sánchez, actual regidor de PxC a l'Hospitalet de Llobregat.

Qui són Zona Cero?

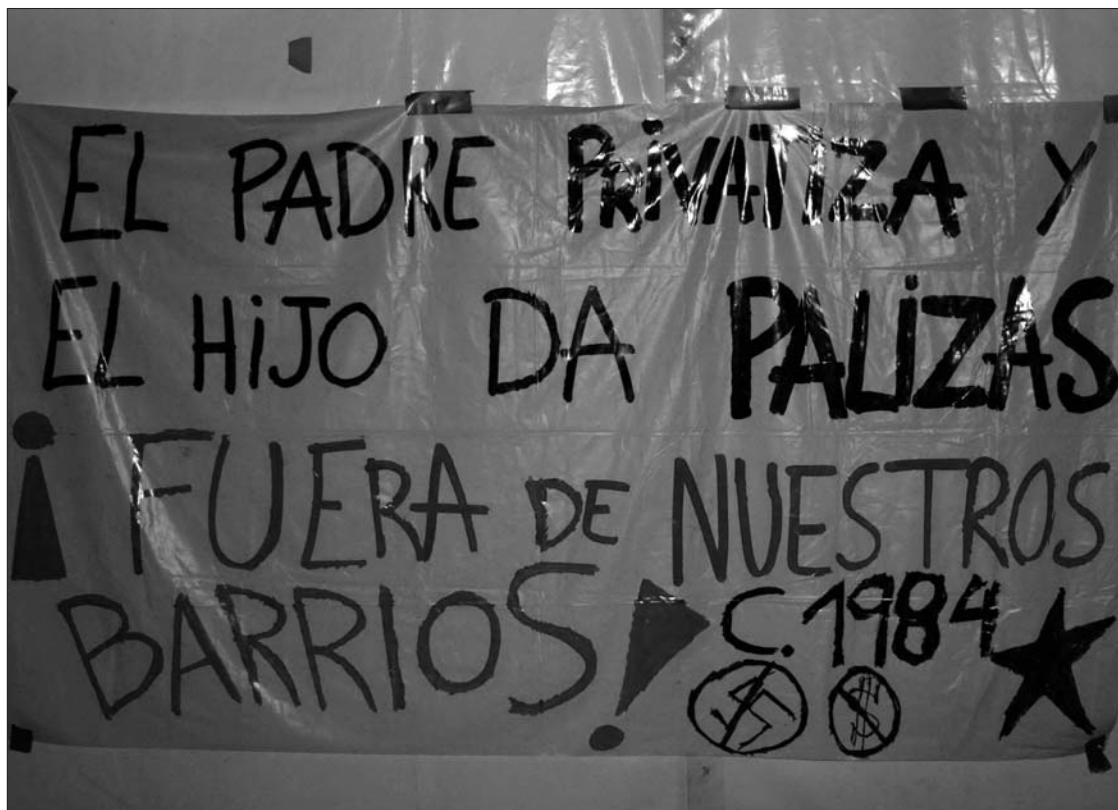
L'any 2009 en Castelló es crea una mena de centre social, que ha servit a l'extrema dreta local per a tindre un lloc de trobada i actuació. En aquest local venen donant xerrades i conferències d'extrema dreta des de llavors, i inclús organitzant activitats de tipus lúdic com campionats esportius, jornades d'autodefensa, menjars de germanor... per tal de normalitzar en el barri i Castelló la seua actuació. Actualment Zona Cero forma part del Proyecto Impulso, sent d'ell la seua seu de coordinació.

Proyecto Impulso

Els es defineixen com a una associació cultural, esportiva y de promoció social, i encara que parega increïble són una associació legalment constituïda. És impacant que reivindicacions històriques pròpies de l'esquerra com el dret a la vivenda digna, la igualtat, l'anticapitalisme, la solidaritat, justícia, drets socials i laborals, ara si guen utilitzades i reclamades pels feixistes. Aquest canvi d'estratègia només pot ser entès dintre del context actual de crisi, on pretenen persuadir a la societat de Castelló (una de les més perjudicades per aquesta) mitjançant el reclam de les necessitats del poble.

Com aborda la nova extrema dreta la immigració? Bé, obviamment amb paraules molt boniques però les solucions que ells aporten són les històriques de l'extrema dreta, tan simples com l'expulsió dels immigrants i l'impediment d'entrada d'aquest als països veïns; oblidant d'aquesta forma la base del problema i el perquè de les migracions, i per extensió un oblit i aïllament absolut de les persones amb menys recursos i que més necessiten.

Els integrants de Proyecto Impulso, que han militat i militen en diversos partits, associacions i sindicats d'extrema dreta com Democracia Nacional, Alianza Nacional, Frente Nacional, España 2000, Respuesta estudiantil, etc. ara s'autoproclamen com la "juventud rebelde y activa. Insolente, potente y contestatària".

Castelló s'ha mobilitzat contra Zona Cero, iniciant una sèrie d'accions de denúncia pública en el barri contra el seu projecte. Instantàniament la brigada d'informació de la policia nacional ha realitzat una investigació i una sèrie de detencions arbitràries contra companys antifeixistes per aquests actes. Contraposadament, els últims mesos els moviments socials de Castelló han sofert atacs per part dels militants que es situen al voltant d'aquella esfera ideològica (com l'intent de cremada de la Cosa Nostra, i les pintades i amenaces al Casal Popular...). Resulta molt dur i trist que els atacs a l'Esquerra de Castelló han caigut en no res, encara que estaven signats per Respuesta Estudiantil, un sindicat que tothom sap qui el conforma. Per què aquesta permisivitat a l'extrema dreta per part dels cosos policials de l'estat? No tindrà res que vore la relació paterno-filial que tenen alguns militants de Zona Cero i la policia?

Si analitzem qui governa l'Ajuntament de Castelló podem vore l'estreta relació que manté el PP amb aquesta gent. Després de saber açò no resulta tan impactant saber que aquest acte s'anava a realitzar en un local de l'Ajuntament, és a dir públic, veritat? Per molt que ara vullguen desvincular-se el recolzament i la permisivitat de l'Ajuntament envers aquesta gent i aquest tipus d'actes és tan evident que fins i tot apareix com a col·laborador en els cartells nazi-feixistes.

Relació entre Zona Cero i el moviment nazi-feixista

Llistes electorals:

DEMOCRACIA NACIONAL

Nathalie Felip Meharón
Nuria Pérez Punzano
Pablo Antonio Martínez López
Yago Ripollés de Aymerich (Apareix a la fotografia en una visita a Casa Pound a Roma, membre de Zona Cero)
Juan Manuel Sales Ortí

ALIANZA POR LA UNIDAD NACIONAL

Jesús Calabuig López
Irene Salvador García
Ivan Chicano Ballester
Ana María Lopez Hernandez
Carlos Lora Rodríguez (Apareix a la fotografia en una visita a Casa Pound a Roma, membre de Zona Cero)

Nexes i permisivitat de l'Ajuntament de Castelló amb l'extrema dreta

Amb motiu del dia del llibre, Cesáreo Jarabo pretenia fer la presentació del seu llibre en la plaça Santa Clara de Castelló. Per a qui no conegui a aquest personatge és també autor del llibre *El aprendiz de Quijote*, llibre que va haver de ser retirat a Castelló fa un parell d'anys per incloure proclames pro franquistes i homòfobes, llibre que es va intentar distribuir en col·legis, instituts i biblioteques. Jarabo és també l'administrador de la pàgina

www.pensamientohispanico.com en la qual, només entrar, pots veure una bandera espanyola amb l'àguila de San Juan (bandera de la dictadura militar franquista) i, per al nostre lament i vergonya com castellanencs, l'escut de la nostra ciutat al costat. Té relació directa amb el "colectivo 33", un altre lloc feixista a la red.

Col·laborador actiu i militant de AJE, Acción Juvenil Española, organització política antidemocràtica ultra conservadora i feixista, és una de les escissions de l'actual partit neonazi AN (Alianza por la Unidad Nacional) quan era presidit per Ricardo Sáez, fill del militar colpista Ynestrillas.

A més a més, alguns dels seus llibres han sigut distribuïts per la Librería Europa; aquesta llibreria va ser intervinguda per ordre de la Fiscalia de Catalunya, per considerar que era un centre d'apologia nazi; en el registre van intervenir l'arxiu de l'organització nacionalsocialista CEDADE i una gran quantitat de llibres amb contingut racista i feixista. La llibreria Europa no va tancar, i de fet segueix oberta en l'actualitat. A més, en aquest lloc s'organitzen conferències privades sobre temes propers al nazisme, feixisme, el racisme i l'antisemitisme. Al novembre del passat any estava programada una xerrada de l'antic líder del Ku Klux Klan, David Duke, acte que els companys antifeixistes catalans van aconseguir boicotejar.

CGT Alacant

<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló

<http://acciosocialcgtcastello.blogspot.com/>

CGT València

<http://www.cgtvalencia.org>

CGT País Valencià

<http://www.cgtpv.org>

webs al País Valencià

CONFERÈNCIES I EXPOSICIÓ

Un altre èxit de les Jornades Llibertàries

Rosario Rozado, Mª José Lerma, Dani Sánchez, Inma Serrano i Jordi Martínez

Susana Ferrando, José Luis Porcuna i Risu

Manolo Tobxa, Antonio Pérez, Antonio Ruiz, Manuel Silvestre i Mikel

Carlos Taibo i Joan Carles Bernad

Lucía Ruiz, Josefina Juste i Rafael Cid

Del 12 al 16 de desembre van tenir lloc les XIII Jornades Llibertàries de la CGT-València. En aquesta ocasió el marc triat per a l'esdeveniment també va contribuir al gran èxit aconseguit. Que el Centre de Cultura Contemporània Octubre es trobe en ple cor de la ciutat, que siga un espai molt conegut en els ambients culturals i que dispose d'unes excel·lents instal·lacions ha motivat una major assistència de públic i ha donat major difusió i brillantor als actes.

Tant l'exposició de fotografies del moviment 15-M, com les diferents xerrades han sigut molt bé valorades per assistents i per membres d'altres organitzacions i col·lectius.

Quant al programa, cal dir que els temes han sigut dels més interessants i oportú en el moment que estem travessant, per la qual cosa tots els dies va haver-hi una bona assistència i una destacable participació en els debats oberts al final de xerrada o conferència.

Encara que tots els convidats van aconseguir captar l'interès del nombrós públic, la major popularitat d'alguns d'ells -com són els casos de Rafael Cid i Carlos Taibo- va aconseguir que la sala estiguera abarrotada.

Des de la Comissió Organitzadora d'aquestes XIII Jornades Llibertàries solament podem manifestar la nostra satisfacció pels resultats i celebrar que cada edició d'aquest esdeveniment tinga més prestigi i seguiment; tant dins com fora de la pròpia CGT valenciana.

Finalment volem agrair a col·laboradors, assistents i conferenciants el seu suport, així com fer públic el nostre reconeixement tant als responsables de l'Octubre com de la sala Arte&Facto, on va tenir lloc la festa de clausura. Tampoc se'ns va a oblidar el suport econòmic que presten a les Jornades Llibertàries els sindicats, seccions sindicals i militants que col·laboren solidàriament en la distribució de la loteria amb les quals es financen totes les despeses que originen les mateixes.

I com no podem estar molt temps recreant-nos en els triomfs recents, ja estem pensant en com les Jornades Llibertàries de 2012 poden superar a les passades.

Comissió Organitzadora
Jornades Llibertàries de CGT-València

Fermín Alegre recitant les "Zarandajas" en la festa de clausura

Si vols saber més
www.cgtpv.org

Emilia Moreno, Pepa Vázquez, Raquel Ramírez, Josefina Juste, Llanos Prior i Ana Pérez Solsona

Aniversari de Dones Lliures en Ràdio Klara

EMILIA MORENO
Dones Lliures CGT-València

Si el 8 de març de 2002 algú m'haguera dit que deu anys després anava a seguir en Ràdio Klara, haguera pensat que somiava.

Mai oblidaré el dia, en què per fi, després de nombroses invitacions de la nostra companya Pilar Molina, reunirem el valor suficient per a anar a "el seu programa" de Dones Lliures, Jackie i jo, amb el compromís que no hauríem de parlar molt.

Inoblidables van ser les seues altres convidades, dones de feminisme antic que defensaven la castració dels homes per a acabar amb la prostitució, els esforços de Pilar per aplacar-les, la rapidesa amb que se'ns va oblidar la timidesa per a contestar-les nosaltres, i la cara de paciència i desconcert de qui amb prou faenes coneixia llavors i ha arribat a ser la meua amiga i mestra: Josefina Juste.

Tot un impacte va ser per a nosaltres el que en directe Pilar ens passara el testimoni del programa, i prou la incredulitat de poder-ho traure avant. No coneixíem a Josefina! No sabíem de la seua tenacitat, la seua capacitat dissuasòria, la seua infrangible voluntat. Però ho vam saber, i un mes després, tancada la marxa de Pilar en el programa començava la nostra.

Els començaments van ser difícils. A qui portem? Açò és molt poc per a dues hores!!! No tenim tècnica de so!!!! Però també divertits; nervis i riures van anar conformant un equip pel qual hem passat unes quantes persones, algunes solament van estar una temporada, unes altres hem anat i tornat conforme el temps ens ha donat, però sempre ha estat al capdavant el seu timoner: Josefina.

Han passat deu anys i en el camí hem perdut a Pilar, que encara que no estava amb nosaltres sempre la sentim com a la nostra mentora i per açò ens va deixar una mica òrfenes.

El nostre principal problema en les albers va ser tindre algú al capdavant dels comandaments, atès que cap teníem moltes aptituds, Isaac i Álvaro van acudir en la nostra ajuda, però l'estabilitat va arribar amb Llanos, que ens va deixar bocabada quan se'ns va rebel·lar i va dir que ella era la propietària dels comandaments i

deixàrem de manfassejar-la; a partir de llavors el programa va començar a prendre forma gràcies Llanitos!, i quan es va sumar Raquel fins i tot vam poder comptar amb dues tècniques.

Amb el temps s'han anat creant columnes fixes, que han anat variant segons qui participàvem: Dones en la història, amb Pepa; dones enredant amb Aixa; dones pintores, que acabem d'estrenar amb Amelia; la columna d'Amnistia Internacional, amb Ana, a la qual esperem després de la seua baixa maternal, i els meus llibres, que m'ha servit per a investigar i descobrir un munt de llibres feministes, o senzillament interessants.

I la tecnologia va arribar de la mà de Jackie, el sentit comú amb potes!, i tenim fins al nostre propi blog, on pengem cada programa. Un pas més!

I després estan, per descomptat, les entrevistes, entrevistes que espere hagen sigut interessants i aprofitat a qui estaven a l'altre costat del receptor, però que no haguera canviat per res, encara que no hi haguera hagut ningú escoltant, perquè cadascuna d'elles ha suposat per al meu un gran enriquiment personal.

Ens han aportat coneixement, saviesa, maneres diferents de veure la vida, perspectiva. Ens ha donat l'oportunitat de conèixer dones i homes molt interessants, que ens obrien cada mes una finestra a nous mons, nous sabers, noves perspectives.

Hem parlat de política per descomptat!, però també de llenguatge de gènere, d'Orient Mitjà, de l'explotació a Àfrica, de Violència masclista, d'Avortament, de la sexualitat en la pubertat, de memòria històrica, de literatura, d'aventura personal i solidària, d'art, d'educació... i hem comptat amb una Dona Lliure!: Concha Liaño; inoblidable la seua energia, la seua capacitat de lluita als 90 anys.

Deu anys d'entrevistes, debats, lectures, cafès i tes, riures i preocupacions, deu anys en els quals he trobat un mitjà, la ràdio, Ràdio Klara, en el qual poder dir tot allò que no s'escolta en altres llocs, en el qual difondre que un altre món és possible, i a través del que sent que aporte el meu gra d'arena a aconseguir-ho. I tot açò envoltat d'amigues immillorables. Bon aniversari a totes, companyes!

Últims resultats eleccions sindicals

Al País Valencià, la Confederació és l'únic sindicat que augmenta el percentatge de delegats malgrat la disminució de representants sindicals que es trien

CGT obté 2 delegats en Klugh Linaer (neteja Hospital de Sant Joan d'Alacant)

La candidatura de CGT, que es presentava per primera vegada, va aconseguir 2 delegats, així el Comitè va quedar amb 4 delegats d'UGT (tenia 6), 3 de CCOO i 2 de CGT.

Cal ressaltar l'enorme participació dels treballadors, superior al 95%. Els resultats van ser els següents: UGT: 43 vots (42,5%); CCOO: 36 vots (35,3%); CGT: 23 vots (22,55%).

Així mateix significatiu és el fet que UGT haja perdut la majoria absoluta que tenia en el Comitè. Els candidats de CGT agraeixen la confiança dipositada en la candidatura i es comprometen a continuar defensant els interessos dels treballadors de manera conseqüent, sense signar pactes de cap tipus a esquena dels mateixos.

CGT obté un delegat en Cartonajes La Plana

En les eleccions celebrades el 16 de desembre de 2011 en

Betxi (Castelló), en l'empresa Cartonajes La Plana, en un comitè de 9 membres, la CGT, que es presentava per primera vegada, ha aconseguit un delegat.

Els resultats són els següents: CSIF 4 delegats CCOO 2 UGT 2 CGT 1

Últims resultats València

I és l'únic sindicat que es troba en aquesta situació.

En l'empresa **Centro Farmacéutico**, CGT obté 1 delegat de 9, repetint el mateix resultat que havia assolit en

les passades eleccions.

El sindicat entra per primera vegada en **Dextro Médica** (comerç metall) amb 3 representants de 3; en **Mediterrànea de Camiones** (metall) amb 1 delegat de 3, en **Unipost** amb 2 de 9 i en **ISS Correos** (Neteja) amb 3 de 9, on hem acabat amb la majoria absoluta de la UGT. Quant a **Transportes Martín** tenim 1 delegat de 5, el mateix resultat que en **Transfesa**.

Més en www.cgtpv.org

PER PREVARICACIÓ

Protesta dels PAS de la Universitat d'Alacant en solidaritat amb el company expedientat injustament. Aquest acte va tindre lloc en el mes de juny de l'any passat

Denúncia contra el rector de la Universitat d'Alacant

CGT-COMUNICACIÓ ALACANT

Un afiliat de la CGT funcionari de la Universitat d'Alacant (JSAG) ha presentat en la Fiscalia d'Alacant una denúncia, juntament amb 34 documents com a prova, contra el rector d'aquesta universitat Ignacio Jiménez, perquè podria haver comès un presumpte delict de prevaricació quan li va incoar un expedient disciplinari.

Els fets van ocórrer el 28 de març de 2011 i abans que es fera la instrucció corresponent, el rector va acusar directament a aquest funcionari de cometre cinc faltes greus, per la qual cosa no va respectar el seu dret a la presumpció d'innocència. Segons el rector, les faltes es van cometre contra els membres de la Comissió de Valoració d'un concurs de trasllats en els recursos d'alçada que va presentar JSAG.

La Junta de PAS (Personal Administració i Serveis), la Junta PDI (Personal Docent i Investigador), per unanimitat dels seus membres, i més de 800 treballadors/es, van considerar que l'expedient era improcedent ja que les faltes que va al·legar el rector no es podien aplicar al funcionari, perquè aquest no es trobava exercint el seu treball de funcionari, sinó que participava en un con-

curso de trasllats, i així li'l van fer saber al rector en els diferents escrits que van presentar, fins i tot en les manifestacions que es van realitzar sobre aquest tema.

Però a pesar que el rector va tenir coneixement d'açò i per tant va poder anul·lar les actuacions i arxivar l'expedient, va preferir que el procediment seguira el seu curs. A més, segons el plec de càrrecs realitzat per l'instructor, el funcionari, no solament no va tenir una greu desconsideració amb els membres de la comissió de valoració del concurs esmentat, sinó que ni tan sols els va faltar al respecte, motiu pel qual l'instructor va arribar a dir que ni tan sols el funcionari en qüestió hauria comès una falta lleu. Pel que a més, les acusacions realitzades pel Sr. Rector van ser falses.

La CGT denuncia aquests fets perquè han generat molt patiment i problemes de salut a un funcionari que fa bé el seu treball, prova d'açò va ser el gran suport que va tenir dels seus companys i companyes en la universitat i, al nostre juí, l'actuació irregular del rector és impròpia de qui exerceix eixa responsabilitat i s'espera un comportament digne, corresponent al seu càrrec que, dit siga de pas, a data d'avui, encara no li ha donat una explicació del succeït al funcionari.

Més informació: www.cgt-alacant.es

RETALLADES I CORRUPCIÓ

En protesta per la corrupció i en demanda de que es depuren responsabilitats i que es tornen els diners públics, CGT va soltar globus en sota la casa de Francisco Camps, considerat no culpable per un jurat popular

CGT es mobilitza contra les retallades

El 26 de gener, 200.000 persones a València, 60.000 a Alacant i 30.000 a Castelló es manifestaren contra les retallades en el sector públic i per la depuració de responsabilitats. I els números no ho diuen tot.

Malgrat una convocatòria tancada pels majoritaris de la funció pública, la diversitat dels participants va ser un clam de reivindicació i crítica a les retallades, a totes, i al fet que, novament, tracten de fer pagar a la classe treballadora l'estafa capitalista.

I tot això, cinc dies després de les històriques manifestacions a

València i Alacant contra les retallades en l'Escola Pública...

La presència de CGT ha sigut palesa, remarcant que existeix una alternativa al sindicalisme claudicant i assenyalant la evident culpabilitat de Camps amb l'acte simbòlic de soltar globus negres sota la casa de «l'honorabilíssim». CGT continua amb la **Campanya «Anem a destapar el saqueig»** amb la finalitat que els responsables del balafament i la desviació dels diners públics depuren la seua responsabilitat.

Tota la informació en www.cgtpv.org

“Les treballadores del Centre d'Atenció Integral de Castelló volem cobrar”

ASSEMBLEA DE TREBALLADORES
Centre Atenció a Dones de Castelló

14 treballadores de les 22 de plantilla de la Casa d'Acolliment de la dona maltractada de Castelló, han procedit a una reclamació/denúncia general, per impagament per part de ASER, des d'octubre 2011 fins avui.

El Centre d'Atenció Integral a Dones de Castelló és un centre d'acolliment per a dones i els seus fills/es que han patit violència de gènere, per la qual cosa està protegit per llei, tant el lloc físic del centre com les diferents persones i famílies que passen per ell. El Centre està gestionat per l'empresa ASER, subcontractada de la Conselleria de Justícia i Benestar Social, dependent de la Generalitat Valenciana, des de l'any 2004.

Les dues situacions del centre, de màxima gravetat, tant per a l'economia de les

treballadores i les seues famílies, com per a l'economia del centre són:

1.-Laborals (que afecten a tota la plantilla):

Pel que fa a les situacions laborals que estan afectant a la plantilla, aquestes es remunten al mes d'abril de l'any 2011, quan van començar a patir-se retards en el cobrament de les nòmines, vulnerant-se d'aquesta manera i de forma reiterada, el conveni col·lectiu que regula aquest tipus de centres. A més d'açò, la situació de les treballadores (i de les seues famílies) s'ha vist greument perjudicada atès que des del mes d'octubre de l'any 2011 fins a l'actualitat, no s'han percebut els salaris estipulats per la realització del seu treball. Pel que les treballadores del centre han de continuar realitzant el seu treball sense cobrar les nòmines, que en el moment actual són les referents als mesos d'octubre, novembre i desembre del 2011.

La plantilla de treballadores, en assemblea, està estudiant la possibilitat d'un calendari de mobilitzacions, sense afectar al funcionament del centre, per a aconseguir les seues reivindicacions econòmiques i laborals.

Ressenyar que des que va començar aquesta situació, les treballadores han patit per part de l'empresa una total desinformació, fet que sens dubte està afectant a la seua salut no sabent què poden esperar de l'empresa, quant han d'esperar perquè se'ls informe sobre el seu futur, si hi haurà una nova empresa que assumisca la gestió del centre, si aquesta nova empresa mantindrà el total dels llocs de treball existents en l'actualitat o si es produiran acomiadaments, etc. La gestió d'aquest centre i el seu servei social és considerada per aquesta plantilla com a imprescindible per a garantir els drets de la dona, i més per a aquest

col·lectiu de dones, en situació de màxim risc.

Ressaltem que durant els mesos d'estiu de 2011, les suplències per vacances no han sigut cobertes íntegrament, al que se li sumisca (de nou, en perjudici de les treballadores i de les famílies residents) que diverses persones de la plantilla, que s'han vist incapacitades per baixes laborals, no han sigut cobertes.

2.-Mitjans per al manteniment del centre i cobertura de necessitats:

Volem fer constar que s'ha vingut observant retards en la recepció d'alguns productes de neteja, alimentació, material d'oficina i material per a la realització de tallers, per la qual cosa la qualitat del servei ofert a les residents del centre s'ha vist alterada. Considerem injustes les retallades en aquest servei tan essencial, tant per les dones com per als seus fills i fills.

Nota de Premsa en www.cgtpv.org

MOBILITZACIONS

DEFENSEM ELS NOSTRES DRETS

Els treballadors de l'empresa de transport urbà alacantí **La Alcoyana** es concentraren per a protestar pels continus impagaments de l'empresa. Des de la CGT denunciem públicament a aquestes empreses concessionàries de l'Administració que aprofiten aquests moments de crisi per a justificar la seua política empresarial. Per a les suculentos nòmines dels directius, sempre hi ha liquiditat.

Després de la firma d'un acord entre l'empresa proveïdora de Ford, **Benteler Jit Valencia** i la UGT (majoritària en el Comitè d'Empresa arran unes eleccions impugnades per irregularitats), els fets han demostrat l'engany. Benteler va pactar un ERO abusiu de 100 dies amb la UGT dient que s'evitarien així acomiadaments. Uns dies després acomiadaren 13 treballadors. CGT lluita per la readmissió.

La plantilla de la contracta de la neteja de l'Hospital Clínic de València (**Secopsa**) ha aconseguit el pagament de les seues nòmines després de cinc dies de mobilitzacions. Els i les treballadores s'han estat concentrant dues vegades al dia en les instal·lacions sanitàries i han arribat a marxar per l'avinguda Blasco Ibáñez. Secopsa ha tornat a endarrerir l'abonament dels salaris en el mes de gener.

En solidaritat amb la **Campanya S.O.S. Parke** (Generalitat Valenciana i Ajuntament d'Alfàfar continuen sense pagar el deute al projecte social del Parke Alkosa) i també amb la vaga de fam indefinida de Toni Valero, la ciutat de València ha viscut concentracions, manifestacions, un tancament en les Corts, concerts i un dejuni voluntari, solidari i col·lectiu. CGT recolza i participa en tots els actes.

FORMACIÓ PER A LA LLUITA

Celebrat el Curs Confederal de Reforma del Mercat de Treball

El cap de setmana del 20, 21 i 22 de gener d'enguany, va estar dedicat a la formació sindical, econòmica i política.

En un entorn natural privilegiat, el Parc Natural de l'Albufera, idoni pel seu aïllament, uns 70 militants vinguts arran el País Valencià es trobaren en el Casal d'Esplai del Saler.

Desiderio Martín (Gabinet d'Estudis CGT) al llarg del cap de setmana i Raúl Maíllo (advocat, Gabinet Jurídic Confederal) en la intensa jornada del dissabte, van ser els encarregats d'impartir el curs organitzat per la CGT-PV.

Cal destacar les ganes i la bona acollida que va tindre la iniciativa de dedicar tot un cap de setmana a formar-se.

La cojuntura social, econòmica i política fa que, ara més que mai, siga necessari emprar les eines que tenim per a combatre l'ofensiva d'un capitalisme salvatge que, en la carrera per reestructurar-se i incrementar els beneficis per als especuladors, empresa-

ris, etc; ha apostat per desmantellar l'Estat de Benestar i per furar-nos els pocs però importants drets adquirits amb la lluita dels nostres avantpassats. Amb aquesta experiència, no únicament de formació, sinó també de convivència, d'intercanvi, de debat ens hem enriquit d'arguments i consciència envers l'inevitable camí que ens queda per recórrer si volem deixar als nostres fills un món sostenible.

Els temes analitzats van ser la Crisi social i econòmica, la Reforma Laboral, la Reforma de la Negociació Col·lectiva, la Reforma de les Pensions. I una vegada dissecionat el context legal i econòmic, els formadors han passat a enfrontar eixa realitat amb material també legal, econòmic i ideològic per a combatre el que ens imposen.

Molts companys han demanat ja aprofundir en els coneixements celebrant un altre curs d'aquestes característiques. **Redacció**

Materials del Curs en:
<http://www.cgtpv.org/Descarrega-Curs-Confederal.html>

AGENDA

TALLER SOBRE VIOLÈNCIA MASCLISTA. L'EMPODERAMENT FEMENÍ COM A ESTRATÈGIA DE PREVENCIÓ

Del 23 al 25 de març en Art&Facto (València)

El curs té com a objectiu sensibilitzar entorn dels àmbits de vulnerabilitat específics que deriven de l'encreuament dels grans eixos d'opressió causants d'exclusió i desigualtat: el gènere, la discapacitat i les condicions socioeconòmiques.

S'abordaran també els processos de despersonalització als quals són sotmeses les dones que pateixen violència de gènere, amb la finalitat d'apropiar-nos de les claus fonamentals que possibiliten la intervenció amb unes mínimes garanties d'èxit.

I es revisaran els processos d'empoderament, com a estratègia de prevenció. Aquest curs té una durada de 25 hores. A càrrec de **Coto Talens**, psicòloga. Organitzen **Dones CGT-València**

CONGRÉS EXTRAORDINARI DE CGT. TOLEDO 9 I 10 DE MARÇ

Per acord de la Plenària del Comitè Confederal celebrada el 15 de desembre de 2011, es convoca Congrés Confederal Extraordinari per als dies 9 i 10 de març. El lloc de celebració serà Toledo. N'hi ha un únic de l'Ordre del Dia: Anàlisi i estratègies de mobilització de cara a la convocatòria de la Vaga General. **Més informació en www.cgtpv.org**

EL DVD DEL DOCUMENTAL "INDOMABLES. UNA HISTORIA DE MUJERES LIBRES" DISPONIBLE EN ELS LOCALS

L'estrena mundial de l'últim documental de ZerikusiA va tindre lloc el 7 de febrer en Alacant.

Aquest treball es centra en una part de la nostra història, la que conta l'experiència de Mujeres Libres. Si vols el DVD, pots aconseguir-lo en els locals de CGT.

Més informació en www.rojoynegro.info

Por Beatrice Borgia

Harta

Harta del polvo en los muebles, de los equilibrios y tropezones, del mito de la supermujer cruel y mezquina trampa, del quiero y no puedo, las ojeras y las arrugas.

Harta de eyaculadores precoces, de caricias torpes, de mujeres reprimidas, de los celos y la envidia, la soledad y el desconsuelo.

Harta de los gritos en los bares, de los malos humos, de Gürtel y los trajes, del maltrato al Cabanyal, las mentiras y la pobreza.

Harta de la Iglesia y el Estado, de la Ley de Partidos, de Rajoy y Rubalcaba, de los recortes y reformas, las prohibiciones y el despilfarro.

Harta de niños en barracones, del copago sanitario, la ley Sinde y los desahucios, los EREs los despidos el desempleo.

Harta de estar harta, solo existe un camino: la lucha diaria motor necesario, otro mundo es posible y aun harta no me resigno

Si vols col·laborar amb:

comunicacion-cgtpv@rojoynegro.info

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

Entrevista amb José Asensio, Secretari d'Organització del Sindicat d'Administració Pública de CGT-València

"És imprescindible la confrontació ideològica amb el capitalisme"

És un fill de maig del 1968. Nascut a Benicalap, un barri obrer de València, va començar molt jove en això del "compromís". Al principi, incorporant-se al casal de joventut municipal del seu barri fins a la seua desaparició. Va anar creixent políticament, enriquint-se d'experiències i també de cultura musical. Precisament, mitjançant els grups de música, va prendre contacte amb col·lectius socials de la ciutat. Quan comença a tre-

ballar, decideix afiliar-se a CGT on ràpidament s'implica en l'estructura de l'organització. Observador i reflexiu, porta ja quinze anys de militància sindical. Actualment, pertany al Secretariat Permanent del SAP, és el Secretari General de la Secció Sindical de CGT en la Universitat de València i forma part de l'equip radiofònic del programa de CGT-PV en Ràdio Klara, "Acció Directa".

Podries començar contextualitzant l'existència del Sindicat d'Administració Pública a València?

El SAP ha passat per diferents etapes. En una primera etapa era bastant xicotet en nombre d'afiliació i delegats. Després passarem a una segona fase de gran creixement quant a implantació i imatge. A continuació, vaig viure una tercera etapa bastant penosa en la qual, per una sèrie de motius, es va desfederar el sindicat. I després d'eixe episodi alguna gent ens vam tornar a enganxar. Jo no em vaig desenganxar com a afiliat però sí en el treball, vaig estar dos anys llargs meditant sobre el procés. I a partir d'ací vaig veure la necessitat una altra vegada d'implicar-me en el SAP. No he deixat de tenir implicació amb la meua secció sindical que és la de la Universitat de València. Aquestes són les quatre etapes que jo he viscut. L'etapa actual és de reestructuració del sindicat en el sentit d'anar compactant-lo, de fer organització, de fer entendre a l'afiliació i als sectors que el formen que el sindicat ho és si el treball de les seccions sindicals i dels sectors es bolca en el propi sindicat. En cas contrari s'entra en una dinàmica de funcionament corporatiu. Si tu només funciones en la teua secció sindical i en el teu sindicat, indubtablement pertany a CGT i al SAP de CGT però no es fa tanta organització com si eixe treball alhora es traspasa i es fa créixer. Açò seria el més destacable de l'etapa que s'ha iniciat ara. I d'altra banda, la resistència, perquè en aquest moment, tal com estan les coses, és difícil plantejar treball més enllà de resistir els atacs. Tant de bo el poguérem fer! O potser entrem en una etapa de tal abandon dels serveis públics que la gent que treballen en ells els ocupem i els autogestionem. Però bé, com en eixa etapa no estem, diguem que els dos treballs ara en el sindicat són ajuntar les resistències i fer organització.

Has decidit assumir en aquest moment una responsabilitat important en el SAP. Pots aprofundir en els eixos ideològics i de treball que vertebraren la labor del Secretariat Permanent per a aquests pròxims anys?

El SP compta ara mateix amb una persona que exerceix la visibilitat de la Secretaria General. La resta de responsabilitats ocupades són Finances, Organització, Comunicació i Jurídica. I després hi ha unes secretaries d'Acció Sindical que són les que relacionen el sindicat amb els diferents sectors. En aquest moment treballen eixa coordinació persones del sector Universitat, Forestal, Serveis Socials i Sanitat.

Les línies de treball prioritàries són, en primer lloc, la reorganització de bases de dades, és necessària una certa burocràcia perquè una organització funcione (bases de dades, quotes, han d'estar al dia), una part de treball es fa ací des d'Organització i Finances. S'ha articular obrir una línia de treball en Jurídica més enllà de l'assessorament jurídic. Perquè entenem dins de l'Administració Pública que la jurídica és una pota important per a establir l'Acció Sindical. S'ha creat un grup de treball format per alumnes de pràctiques

José Asensio en un moment de l'entrevista

per a recolzar part d'eixa acció jurídica. I recolzar també les consultes d'afiliats perquè en Administració Pública es dona molt eixe criteri de consulta i, així, no saturar els serveis de jurídica que tenim. La Confederació compta amb els mitjans ajustats a la nostra realitat. I l'altra part del treball és portar a l'acció el discurs. Perquè entenem que, si els discursos els deixem només en webs, pamflets i cartelleria, no respondriem a la dinàmica del que entenem com a sindicat anarcosindicalista. I concebem que l'acció ha d'estar relacionada amb el discurs i ha de ser contínua. Sota eixe prisma ara mateix estem en una realitat de plataformes muntades en els diferents sectors i un intent del sindicat d'estar en el carrer en tota convocatòria de mobilitzacions que hi haja independentment de qui les llance. Perquè creiem que el sindicat ha d'estar el més pegat possible als treballadors de l'Àrea Pública.

Podries analitzar quins són els punts forts i en què pot millorar el sindicat?

Aquesta pregunta la responc com a afiliat. CGT té molts forts. Primer, que és un sindicat amb ideologia. Jo entenc que el sindicalisme és una eina de lluita social i, per tant, l'anarcosindicalisme ha de ser més potent que el propi sindicalisme. Aquest és un fort que té CGT i que no té pràcticament cap sindicat actualment.

Un altre fort és l'estructura assembleària. Que pot funcionar millor o pitjor per la participació. I és que sense participació no existeix estructura assembleària, per molt que ens vulguem inventar secretaries. La coordinació és molt important, però només té sentit si existeix participació. I en un sindicat anarcosindicalista s'ha de participar i les assemblees s'han d'omplir de gent, perquè si no, es perd l'essència. Un altre fort és la no jerarquització, entendre que el treballador més apegat al problema és el que ha d'estar en el problema i animar-li a que estiga. Açò a voltes té els seus inconvenients perquè es necessita una xarxa prèvia de formació, suport,

de jurídica per tal que seccions sindicals o afiliats no es veguen desbordats per la situació que viuen. I ací l'estructura del sindicat ha de tractar de recolzar el màxim possible a la gent. Açò és un fort no solament per a l'anarcosindicalisme, sinó per a les organitzacions llibertàries. Jo estic principalment en l'organització per l'ideari que defensa CGT, més enllà de la seua acció sindical. A mi em mou més en CGT la part ideològica que l'estructura sindical. Però evidentment, CGT ha de tenir un equilibri entre la part ideològica i la sindical perquè es tracta d'un sindicat. Coses que caldria reforçar? Principalment la coordinació. Una estructura assembleària té un funcionament molt complex, perquè d'alguna manera s'ha d'arreglar la veu de tota la base i és difícil l'organització i la coordinació ací. Açò implica un sobreforç important. I la gent que assumim eixes coordinacions hem de tenir molt clar que el nivell de coordinació ha de ser també assembleari. No té sentit mantenir l'assemblea en la part d'a baix si en el següent nivell de coordinació no ens coordinem assembleàriament. Pense que eixa és una part que hauria de reforçar bastant l'afiliació. Perquè al final som afiliats i afiliades els que fem el pas per a estar en eixa part de coordinació. I el de la participació, que la gent participe més perquè la que està caent és grossa. I si no hi ha organitzacions que estiguen donant la batalla contínua és difícil que la ciutadania no organitzada tinga alguna esperança que la resistència es done.

En aquests temps de reestructuració del capitalisme, de desmantellament de l'Estat de benestar i de reculada evident i ràpida dels drets adquirits, quin és el sentit de l'organització dels treballadors del Sector Públic en CGT?

Estem en una època fotuda. No m'atrevisc a aventurar cap a on anem, però, sens dubte, ens trobem davant un moment històric important. Important perquè el capitalisme és més fort que mai i s'ha estructurat d'una

manera globalitzada. Ha pogut saltar de ser capitalistes d'estat a ser capitalistes globals. I en eixe salt, de les altres potes de l'estructura de l'estat té el mercat un control absolut. És molt difícil que se li escape el control dels tres poders enunciats per Montesquieu. Quant al quart poder que seria la premsa, és molt més fàcil de controlar arran eixe salt i parlem ja de grans corporacions en el món de l'audiovisual. I alhora, eixe creixement fa que les lluites es tornen més petites perquè es donen dins d'un context. L'enemic es veu més gran amb el que la sensació de por paralitzadora influeix molt més que en altres èpoques. Tot açò dins del Món Occidental, perquè tres quarts parts de la humanitat estan fotudes des de fa moltíssim temps i al Món Occidental li dona exactament igual perquè ha viscut bé. Hui el que es dona és una lluita de classes sobre la sobirania. La ciutadania té cada vegada menys sobirania personal i per tant té més dificultat per a articular sobirania col·lectiva. Així, estar en CGT o en organitzacions llibertàries i per extensió en organitzacions amb ideologia és molt important, perquè ens estem movent en un context ideològic. Estem patint un atac des d'un context del món amb ideologia i la resistència només pot donar-se quan s'enfronta a açò una altra ideologia i una altra manera de construir. En el marc d'organitzacions amb ideologia, CGT és el sindicat que millor estructura té ara mateix. CGT té les eines per a poder treballar per eixe concepte d'un món millor.

Pense que és important estar en CGT, especialment en el Sector Públic, que seria la base del funcionament d'allò col·lectiu. Aquest s'ha d'articular des de la visió de les persones que el formen, és a dir, l'Àrea Pública. Mentre la socialdemocràcia entendria que s'ha d'executar des de l'aparell de l'estat, nosaltres entenem que tot el Sector Públic ha d'estar construït des de les persones que estan en ell, no des de l'estructura del poder. Llavors CGT ací té també una línia important que treballar respecte a la gent que vaja prenent consciència d'açò. Que allò públic no és una cosa que ens donen o que ens gestionen, sinó que hem de construir-lo. Ací CGT té una labor diferent respecte a altres sindicats, que tenen açò absolutament descartat.

I per a acabar, Vols afegir alguna cosa més?

Que la gent s'anime, que participe. I recordar que la construcció que hem estat vivint del que es denomina Estat del benestar s'ha fet a costa dels nostres pares. El meu pare per exemple es va tirar, per a tenir un conveni de la construcció, 42 dies de vaga. Açò per a aconseguir un conveni provincial. I si ara plantejés una vaga de 42 dies en qualsevol sector, més enllà d'aquells que estan molt fotuts i on o no es paguen les nòmines, la gent se sorprèn. En canvi, açò ho tenia molt clar la classe obrera en els anys 70 i 80. I tindrem el que ens treballem.